

Sygn. akt IV CZ 99/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa B. W.

przeciwko R. M. i M. J.

o naruszenie posiadania,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 lutego 2016 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 9 września 2015 r., sygn. akt I WSC [...] (I Ca [...]),

oddala zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 września 2015 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną pozwanych, wniesioną od wyroku tego Sądu z dnia 17 czerwca 2015 r. W wyroku tym oddalono apelację tych pozwanych, wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 21 kwietnia 2015 r. (k. 273 i k. akt sprawy).

Odrzucenie skargi kasacyjnej pozwanych nastąpiło z tego powodu, ponieważ skarga kasacyjna nie jest dopuszczalna w sprawach o naruszenie posiadania (art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c.; niedopuszczalność skargi ratione materiae).

W zażaleniu na postanowienie z dnia 9 września 2015 r. pozwani domagali się jego uchylenia i wyjaśnili, że zaskarżone postanowienie narusza art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 176 ust. 1 i art. 8 § 2 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., skarga kasacyjna nie jest dopuszczalna m.in. w sprawach o naruszenie posiadania. Z akt sprawy wyraźnie wynika to, że przedmiotem rozpoznawanej sprawy i zakończonej oddaleniem apelacji wyrokiem z dnia 17 czerwca 2015 r. jest właśnie naruszenie posiadania (por. uzasadnienie wspomnianego wyroku). Oznaczało to konieczność odrzucenia skargi kasacyjnej (art. 386⁶ § 2 k.p.c.).

Nieporozumieniem jest twierdzenie skarżących, że „art. 176 ust. 1 Konstytucji RP dał podstawę do utworzenia trzeciej instancji w ustroju sądów powszechnych we wszystkich sprawach cywilnych”. Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem prawnym, którego reżim prawny – w tym kwestia jego dopuszczalności - regulowana jest na poziomie przepisów zawartych w art. 398² k.p.c.

W tej sytuacji należało oddalić zażalenie jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ k.p.c.).

